

วอนรัก สักจิตรา

น้ำสุพรรณ

เรื่อง : วอนรักภักจิตรา

ผู้แต่ง: น้ำสุวรรณ

จำนวน 121 หน้า

ราคา 99 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ปี พ.ศ.๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้คัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง หรือสแกนเนื้อหาส่วน
หนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ หรือเผยแพร่ด้วย
วิธีอื่นใด เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นลาย
ลักษณ์อักษรแล้วเท่านั้น

Contacts

เฟซบุ๊ก: นวนิยาย น้ำสุวรรณ

เพจ: นวนิยาย by น้ำสุวรรณ

อีเมลล์ : Namsuwan.nampaka@gmail.com

บทนำน้ำสุวรรณ

สำหรับน้ำสุวรรณ การเขียนนิยายคือความสุข ความสุขไม่ได้อยู่ที่จำนวนผู้ซื้อ จำนวนผู้คนที่ชื่นชอบ แต่อยู่ที่หนึ่งคนอ่าน และเข้าใจสิ่งที่น้ำสุวรรณสื่อสาร

นิยาย คือ อาหาร เพราะแม่ค้าอย่างน้ำสุวรรณ ขายอาหาร=นิยาย ย่อมทำอาหารถูกปากทุกคนไม่ได้ แต่น้ำสุวรรณเชื่อว่า อาหารทุกจานมีความอร่อยในตัวของมัน วัตถุดิบที่ใช้แตกต่างกันไปตามแม่ค้า แต่ร้านของน้ำสุวรรณจะทำอาหารด้วยความสุข เพราะเชื่อว่าผู้ทาน...จะมีความสุขเช่นกัน

นิยายเหมือนเงาสะท้อนตัวตนผู้แต่ง ภายใต้อักษรบนเนื้อกระดาษมากความหมาย ตัวตนผู้แต่งล้วนสอดแทรกความเป็นตัวเองเสมอ เรื่องราวถักร้อยเป็นโครงเรื่องผ่านอักษร มโนภาพความคิดก่อเกิดด้วยจินตนาการ ตัวละครในเรื่องถูกสร้างด้วยอารมณ์ผู้แต่ง ย่อมคาดหวังการเข้าถึงของผู้อ่านในเรื่องราว

ล้านคนชมขึ้นไม่เท่าหนึ่งคนรัก
หมื่นคนชมชอบไม่เท่าหนึ่งคนเข้าใจ

น้ำสุวรรณ

ตอนที่ 1

-----การ์นต์-----

ปัง!!!

‘ภักจิตรา’ พาดสมุดปกแข็งที่เธอถืออยู่ในมือใส่โต๊ะทำงานของผม หลังจากท่านประธานหรือคุณอนันต์ ผู้เป็นพ่อของภักจิตรา สั่งการให้เธอมาเป็นเลขานุการของผม เป็นการเลื่อนตำแหน่งจากเด็กเอกสารสู่เลขานุการ ถือว่าเป็นพัฒนาการที่ก้าวกระโดดมากทีเดียว

แต่เลขานุการคนนี้ก็คงสร้างความปวดหัวให้ผมมากแน่

ผมชื่อ ‘การ์นต์’ เป็นไม้เบื่อไม้เมากับภักจิตรามานานนม สุดท้ายก็ต้องกลายมาเป็นคนปราบฤทธิ์เด็กดี้อ

“พ่อจะทำแบบนี้กับจิตไม่ได้ จิตเป็นลูกพ่อนะ แคะให้เป็นเด็กเอกสารยังไม่พอ จะให้มาเป็นเลขาฯ ใ้เด็กส่งของนี่อีก จิตไม่ยอม!!” เธอผู้เสียผลประโยชน์วิเวกคุณอนันต์ที่นั่งอยู่ในห้อง ส่วนนามที่เรียกว่า ‘ใ้เด็กส่งของ’ นั้นเป็นชื่อที่เธอเรียกตัวเอง

“ไม่ยอมก็เป็นเด็กเอกสาร แต่พ่อคงต้องจ่ายค่าแรงเท่ากับคนอื่น ๆ”

“พ่อ!!” เธอลากเสียงอย่างไม่พอใจ ผมรู้ว่าเธอทั้งโกรธและเสียหน้า โดยเฉพาะการจํานนต่อผม ผมเองก็เห็นใจเธอนะ แต่ผมเห็นใจคุณอนันต์ผู้เป็นพ่อมากกว่า ก็เธอติดกับพ่อนักนี้ ไม่ว่าจะพ่อของเธอจะบอกให้ทำอะไร เธอจะขัดใจเสมอไม่ยอมทำตาม และนี่ก็เป็นครั้งแรกที่ท่านยอมขัดใจลูกสาว

“นี่พ่อเห็นใ้เด็กส่งของดีกว่าจิตเหรออ” สุดท้ายเธอก็หันมาชี้หน้าเหวียงใส่ผมซึ่งนั่งมองเหตุการณ์เงียบ ๆ ต่อให้นั่งหายใจทิ้งเฉย ๆ เธอก็เกลียดผมอยู่ดี

“ไม่ได้เห็นดีกว่า ก็ลูกไม่ได้เรียนบริหาร ก็ต้องศึกษา
ในลูก ต้องศึกษางานก่อน” คนรักลูกและใจอ่อนตลอดเริ่มใจ
ไม่แข็งพอ

“ไม่!!” เธอยังคงยืนกรานเสียงแข็ง เห็นที่ผมคงต้อง
ออกแรงช่วยคุณอนันต์ ไม่อย่างนั้นท่านคงใจอ่อนยอมให้เธอ
ทำอะไรตามใจชอบ “ยังไงจิตก็ไม่ยอมเป็นเลขาฯ ของไอ้เด็ก
ส่งของนี่!!”

“แสดงว่าเธอกลัวที่จะร่วมงานกับฉันสินะ ไม่น่าเชื่อว่า
...เด็กนักเรียนนอก หัวสูง จบถึงปริญญาโท แต่แค่งานเลขา
ฯ ธรรมดาทำไม่เป็น อ่อน” น้ำเสียงของผมเย้ยหยันเธอ
อย่างเต็มที่ ปกติผมก็ชอบทำให้เธอโกรธจนแทบคลั่งอยู่แล้ว
“ที่นู่นเขาสอนแค่ทำเอกสารให้เธอ ฉันว่าเธอไม่น่าเสียเงิน
ไปเรียนไกลขนาดนั้น ไม่ใช่สิ..เงินพ่อแม่”

“ไอ้เด็กส่งของ ไอ้บ้า.. ไอ้..ไอ้ นายกล้ำดียังไงมาด่า
ฉัน ทำไมฉันจะทำไม่เป็น งานเลขาฯ งานกระจะออก!! ทำไม
จะทำไม่ได้วะ!” ทัศนคติก็ยังเป็นทัศนคติคนเดิม เธอชอบ
เอาชนะ และเธอมักจะตกหลุมความคิดตัวเอง

“ดีแต่ปาก!!” คนตัวเล็กโกรธจนหน้าแดง พ่อของเธอ ก็เริ่มที่จะรู้ว่าลูกสาวโกรธมาก “ฉันคิดว่าฉันเข้าใจคุณนะ คนประเภทนี้...ดีแต่ปาก!”

“ไอ้เด็กส่งของ....ไอ้ไอ้...” เธอกำมือทั้งสองข้างแน่น เธอน่าจะอยากต่อยมให้ล้มไปตรงนี้ แต่เธอก็ทำไม่ได้ “ก็...ฉันจะทำ และนายจะรู้ว่านายคิดผิด ไอ้เด็กส่งของ โถ เว้ย!!”

“อย่าปิดประตูเสียงดังนะครับ เดียวทุกคนจะคิดว่ารับ พนักงานไม่ได้ตรวจสอบประวัติ ทำตัวไม่มีมารยาท” เธอหัน มามองหน้าผมอีกครั้ง คราวนี้ดวงตาของเธอแดงก้ำเหมือน จะร้องไห้เต็มทน แต่ผมรู้ว่าเธอจะไม่ร้อง

จากนั้นภักจิตราจึงได้ออกไปจากห้องโดยปิดประตูไม่ ดังมาก ผมแค่จะทำให้เธอเป็นคนใหม่เท่านั้น ไม่ได้คิดจะทำ ร้ายเธอแต่ประการใด

แค่อุบัติเหตุครั้งเดียว ไม่รู้เธอจะจงเกลียดจงชังอะไร ผมหนักหนา ตอนเรียนปีหนึ่งที่ผมรับงานพิเศษช่วงวันหยุด ส่งของมาที่บริษัทแห่งนี้ ผมพบเธอโดยบังเอิญระหว่าง

ทางเดินไปยังแผนกที่เขาส่งของมา และเธอก็สิ้นลมกระโปรง
เปิดจนทำให้ผมเห็นชุดชั้นในตัวน้อยลายสตรอว์เบอร์รี่สีแดง

หลังจากนั้นไม่ว่าจะเจอกันที่ไหน เธอก็เห็นผมเป็น
ศัตรูคู่อาฆาต จะว่าไปผมก็ไม่ผิดนะ..เธอเปิดให้ดูเอง

ถ้าตัดเรื่องความเอาชนะและขี้ไวยวาย เธอเป็นผู้หญิง
ที่สวยงามและน่ารักมากเลยทีเดียว มันอาจต้องใช้เวลาเพื่อคิด
ทบทวน เพราะผมเองก็ไม่ได้อยากจะทำให้เธอโกรธ
อยากจะทำให้เธอยิ้มมีความสุขบ้าง

ผมหันกลับมาหาคุณอนันต์ที่มองหน้าผมนิ่งไม่พูด
อะไร ได้เห็นว่าผมเล่นงานลูกสาวไปหลายชุดไม่รู้ว่าจะ
โดนอะไรหรือเปล่า ผมก็แค่อยากช่วย ไม่ได้มีจุดประสงค์อื่น

“เก่ง....เก่งมาก!!! ฉันไม่เคยเห็นใครเอาชนะลูกสาว
ฉันได้อย่างขาดลอยเท่าเธอเลยจริง ๆ การ์นต์ ดี!! ฉันชอบ”
กลายเป็นแบบนี้ไป ผมอุตส่าห์คิดว่าโดนเล่นงานแน่ ๆ “สม
แล้วที่เป็นลูกชายของดอกเตอร์วินัย ดี ๆ ฉันชอบ!! ไม่
ผิดหวังที่ฉันมอบหมายให้กำราบนิสัยยายจิต ทั้งเอาแต่ใจ
ชอบเอาชนะ ฉันล่ะปวดหัวจริง ๆ มีลูกสาวกับเขาสักคนก็
ทโมนซะจริง”

“ขอบคุณที่คุณอนันต์เข้าใจครับ”

“วันนี้ไปกินข้าวที่บ้านฉันสิ ฉันเชิญ....”

“.....เอ่อ...ได้ครับ” ผู้ใหญ่เชื้อเชิญจะไม่ไปก็เสียมารยาท ที่คิดในหัวคือ...ลูกสาวของคุณอนันต์คงไม่ชอบใจแน่ที่ผมจะไปทานอาหารที่บ้าน

ยังได้ยินมาด้วยว่าวันนี้จะมี ‘พวงชมพู’ และ ‘เข็มทิศ’ ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของเธอมาทานอาหารที่บ้าน ผมก็คงเป็นส่วนเกินที่ไม่เข้าตาเธอไปอีกตามเคย

แต่ก็นั่นแหละครับ มันเป็นหน้าที่ที่คุณอนันต์ฝากผมเอาไว้ การกำราบนิสัยลูกสาวจอมเอาแต่ใจ

ตอนที่ 2

-----การ์นต์-----

“มาทำไม!! ใครให้นายมาวะ!!!” ก้าวเท้าเข้าประตูบ้านไม่ถึงสองก้าวก็ได้ยินเสียงลอยมาแต่ไกล มองเข้าไปในห้องโถงก็เห็นภักจิตรายืนอยู่บนบันได กำลังกึ่งเดินกึ่งวิ่งมาทางผม

สิ่งเดียวที่ผมทำได้ตอนนี้คือการถอนหายใจออกมาเบา ๆ เหนื่อยที่จะต้องทะเลาะกับเธอ แต่คงหนีไม่พ้น ดังนั้นจึงส่งยิ้มที่คนรับไม่ต้องการไปให้

“พ่อเชิญเองจิตรา ทำไมก้าวร้าวขึ้นทุกวันเลย” คุณอนันต์เดินเข้ามาต้อนรับ คนที่ร้องตะโกนแต่ไกลจึงเหมือน

เสียหน้าซ้ำสอง ทั้งที่บริษัทและที่บ้านเธอก็จะชนะผมไม่ได้ แต่ทั้งที่ผมเพียงยืนเงียบ ๆ เธอก็ไม่อยากจะป็นมิตร “คุณการ์นต์เป็นแขกของพอนะ”

“แต่วันนี้จิตทำให้เพื่อนมากินข้าว ไม่ได้ให้คนนอกมากิน นายออกไปเลยนะ!!” มือเล็กตรงเข้ามาผลักอกผม นักเลงจริง ๆ จำได้ว่าครั้งหนึ่งเธอก็เคยต่ออยผมด้วย “ออกไปสิ!!”

“ว้ายจิตรา ทำไมไม่น่ารักเลยล่ะลูก” คุณแม่ของภักจิตราร้องเสียงหลง ท่านตรงเข้ามาอดลูกสาวออกไปจากผมทันที “อย่าทำแบบนี้สิลูก ไม่น่ารักเลยนะ”

“จิตจะน่ารักกับคนที่น่ารักไงแม่ ออกไป! ออกไปสิ” เธอลับมาผลักผมอีกรอบจนต้องจับข้อมือของเธอเอาไว้ เธอคิดว่าผู้หญิงสู้ผู้ชายได้จริงหรือ ที่สู้ได้เพราะผู้ชายไม่ยอมทำร้ายซะมากกว่า “ปล่อย นายไม่มีสิทธิ์มาจับฉันไอ้เด็กส่งของ ปล่อยมือฉันนะ”

“จิตรา อย่าใจร้อนสิลูก แขกคุณพอนะ”

“ไอ้เด็กส่งของ ปล่อย!! แล้วก็ออกไปเลย บ้านฉันไม่ต้องนรับ!!” จากมือหนึ่งข้างก็กลายเป็นมือสองข้าง ถ้าไม่เกรงใจพ่อแม่ของเธอผมจะตีให้กันลายเลย

“เมื่อก็ฉันได้ยินคุณอนันต์พูดว่าเชิญฉันนะ ดูเหมือนสังคมกลุ่มน้อยจะไม่ค่อยสำคัญเท่าไร”

“ฉันเป็นลูกเจ้าของบ้านนะไว้ย” ออกแรงกระชากข้อมือของเธอเพียงเล็กน้อย ร่างกายที่พยายามดิ้นเร้าก็เข้ามาชิดแผงอก เป็นการกระทำต่อหน้าพ่อและแม่ของเธอ ถึงจะแค้นแค้นแค่ไหนก็ผู้หญิงคนหนึ่งอยู่ดี “นะ..นายจะทำไม”

“เธอเคยโดนฉันจัดการเวลาปากดีไปแล้วนี่ ถ้าฉันต้องลงโทษเธออีกรอบ มันคงไม่แค่จูบนะ” ประโยคทำผมกระซิบแค่ได้ยินกันสองคน กับบทลงโทษที่สร้างไว้ให้กับเธอคนเดียว

“ไ้บ้า!! ไ้เด็กสงของ” เด็กเอาแต่ใจผลึกผมอย่างแรง ใบหน้าของเธอแดงชานด้วยขับพลังเสียด้วย มองเห็นว่าเธอแม่ริมฝีปากแน่นจากคำว่า ‘จูบ’ ของผม

“อยู่กับครบเลย! สวัสดิ์ค่ะพ่อแม่ ไ้จิตกุคิดถึงมึง ลงจากเหนือก็มาหามึงเลยนะเนี่ย” พวงชมพูเข้ามาทักทายคนในบ้าน ผมเห็นเธอเคอะเขินเข้าไปกอดเพื่อนสนิท ขณะที่เข็มทิศสามมือของพวงชมพูเพียงแต่ยกมือไหว้ “คุณการ์นต์หัดดีค่ะ ไม่เจอหลายวันหล่อเป็นกองเลยนะคะ”

“สวัสดิ์ครับคุณพวงชมพู สบายดีนะคะครับ”

“อ่าว ชมผู้ชายคนอื่นต่อหน้า หึงนะ!” เข้มทิศพูดขัดอย่างไม่จริงจัง แท้จริงสองคนนี้ขยับจากความเป็นเพื่อนเลื้อนมาเป็นสามี ทั้งสองจึงพูดกันฉันทเพื่อน

“บ้า สามีหล่อที่สุดแล้ว”

“หวานดีจริง เมื่อไหร่พ่อจะได้เห็นจิตรามันเป็นแบบนี้บ้างนะ ปะเด็ก ๆ ตั้งโต๊ะพร้อมแล้ว กินข้าวกันนะ เชิญ ๆ การันต์” คุณอนันต์ตบป่าของम्मเบา ๆ

หันไปมองคนหาเรื่องก็พบว่านิ่งเฉยไปแล้ว รู้สึกว่าเธอจะกลัวम्मซะแล้ว หยุดไวยวายแล้วเดินกอดเอวเพื่อนไปยังห้องอาหาร แต่ก็แอบส่งสายตาอำมหิตมาให้म्मเป็นครั้งคราว

พึงรู้ว่าจวบของम्मปราบเด็กดี้อย่างเธอได้ แล้วถ้ามันมากกว่าจวบเธอจะเป็นผู้หญิงที่น่ารักอย่างกับหน้าตาใหม่มะ?

-----ภักจิตรา-----

ฉันชื่อ 'ภักจิตรา' ชีวิตฉันตอนนี้เหมือนโดนทำร้าย ไม่รู้เป็นอะไรหนักหนา ตั้งแต่กลับจากเมืองนอก ด้วยวุฒิปัญญาโทแสนภูมิใจ แต่กลับต้องมาพ่ายแพ้ให้กับนายการ์นต์

และฉันก็รู้สึกที่แพ้มาเรื่อย ๆ จนน่าหงุดหงิดใจ อย่างเช่นตอนนี้... ฉันต้องยอมให้นายการ์นต์มานั่งปั้นจิมปั้นแจออยู่บนโต๊ะอาหารในบ้านของฉัน ซึ่งทั้งพ่อและแม่หนุนหลังไอ้เด็กส่งของนี่ซะจริง

ยังไม่พอ!! ฉันยังต้องไปเป็นเลขขา ให้กับนายนี้อีก น่าเจ็บใจชะมัด ไม่รู้เลยว่าตกลงฉันหรือนายการ์นต์กันแน่ที่เป็นลูกสาวของพ่อ แต่ไหนแต่ไรพ่อไม่เคยกล้าขี้ใจฉัน แต่หลังจากมีนายการ์นต์เข้ามา พ่อก็ไม่เคยตามใจอีกเลย

“อาหารมือนี้อร่อยมากเลยนะครับ แต่ผมคงต้องเสียมารยาทกลับไปก่อน” นายการ์นต์เอ่ยขึ้นเมื่อพ่อเชื้อเชิญทุกคนไปยังห้องนั่งเล่น พ่อชอบนั่งพูดคุยกับฉันและเพื่อน ๆ

“กลับไปเลย อยู่ก็เกะกะสายตา” ฉันพูดแทรกขึ้น

“จิตรา ไม่น่ารักเลย” แม่ดูฉันอีกแล้ว แม่ที่ไม่เคยดูฉันแต่วันนี้ดูไปสองรอบแล้ว ทำไมชีวิตของฉันตอนนี้มันแยเหลือเกิน “คุณการ์นต์กลับจันจิตก็ไปส่งสิลูก พรุ่งนี้ก็ต้องเป็นเลขฯ วันแรก”

“ไม่ส่งหรอก ทำไมจิตต้องไปส่ง” ฉันยกมือขึ้นกอดอกตัวเอง สมัยเรียนวิธีนี้เอาชนะแม่ได้ แต่เมื่อโตขึ้นก็เหมือนจะไม่ได้ผลเท่าไร

“ไม่เป็นไรครับ ไม่ต้องไปส่งหรอกครับ”

“ไม่ได้สิคะ ในเมื่อลูกสาวไม่ไปส่ง เดียวแม่ไปส่งเองก็ได้ ลูกสาวแม่ไม่ค่อยเชื่อฟัง” นั่นไง!! เงาครึ้ม ๆ ของความพ่ายแพ้ลอยมาแต่ไกล อะไรกับชีวิตภักจิตราหนักหนาเนี่ย

“แม่อะ...” ฉันลุกจากเก้าอี้เพราะความพ่ายแพ้ ลองแม่พูดแบบนี้แสดงว่าโกรธแล้ว “ลูกสิ จะกลับไหมบ้านนะ!! จะดำดินกลับบ้านหรือไง”

และฉันก็เดินนำออกจากห้องอาหารไปทางโรงรถ ไม่รู้อะไรหนักหนากับชีวิตฉันตอนนี้ ต้องมาพ่ายแพ้ให้กับไอ้เด็กส่งของจอมลามก พอนี่ก็อะไร รักและเทิดทูนชมนายนี้ไม่ขาดปาก ไม่ว่าจะนายการ์นต์จะหยิบจับทำอะไรก็เข้าตาพอไปหมด

ยื่นกอดอกอยู่ข้างรถนายการันต์เพื่อรอให้เขาไปเสียที
อยากจะให้ไปพ้น ๆ หน้า แต่นายนั้นกลับมายืนมองหน้าไม่
ขึ้นรถตัวเอง

“กลับไปสิ” ฉันทวยอย่างงง ๆ จะทิ้งแล้วเดินเข้าบ้าน
เดี่ยวแม็กก็หาว่าเสียมารยาท

“เหมือนว่าจะเป็นลูกที่พ่อไม่รัก ไม่ใช่สิ แม็กก็เริ่มจะไม่
รักด้วยอีกคน” ฉันทักตพันแน่นเพราะคิดคำดำไม่ออก แทนที่
จะรีบกลับไปยังจะมาว่าฉันทอีก “ตื่นกาเธอก็เริ่มขึ้นแล้วนะ
เป็นเด็กเอาแต่ใจ พ่อแม่ไม่รัก และก็คงจะหาแฟนไม่ได้
ด้วย”

“ไอ้เด็กส่งของ! ไอ้บ้า! ไอ้นิสัยไม่ดี! ไอ้...ไอ้ย” นาย
การันต์ดันฉันทเข้าชิดกับรถสปอร์ตของเขา ฉันทพยายามหา
คำดำจึงไม่ทันตั้งตัว นายนี้อันตรายเป็นบ้า “ปล่อยนะเว้ย
แม่!! อืม อู้อืม”

ไอ้เด็กส่งของจูบฉันทอีกแล้ว!! สัมผัสจากริมฝีปากที่
คลุ้มไปด้วยกลิ่นไวน์เล็กน้อย บนโต๊ะอาหารพ่อชอบดื่มไวน์
มาก และจูบนี้ก็เหมือนจะทำให้ฉันทมีเมามาไม่รู้ตัว

เป็นจูบยาวนานและเอาแต่ใจจนฉันแทบยืนไม่ไหว
เร็วแรงที่ต่อต้านก็แทบไม่มี พยายามตีแผงอกคนที่บิด
เบียดแต่ก็เหมือนกำแพงหิน จนกลายเป็นฉันที่ยอมให้อั้เด็ก
ส่งของจูบตักดวงตามแต่ใจ และจูบจนกว่าเขาจะพอใจไปซะ
ได้

“จะลองด่าอีกไหม” คำพูดของนายการ์นต์ใน
ระยะใกล้ จะดันตัวออกมือเหล็กนั้นก็ล็อกตัวเอาไว้ ฉันกัด
ปากตัวเองแล้วหันหน้าหนี หากด่าก็คงเสียเปรียบถูกจูบอีก
แน่

แต่เมื่อหันหน้าหนีอ้เด็กส่งของก็หอมแก้มฉัน ก่อน
จะปล่อยฉันเป็นอิสระและชี้นิ้วเป็นการขู่ “พຽ່งนี้ฉันเข้างาน
เจ็ดโมง งานแรกคือกาแพ คงไม่ยากสำหรับวุฒิบริญญาโท”

ชายร่างสูงเดินไปขึ้นรถหຽงของตัวเองโดยที่ฉันไม่ได้พูด
อะไร ก่อนจะขับรถออกไปก็ยังไม่เปิดกระจกมายิ้มเยยวนใส่ฉัน
ด้วย รอจนเห็นว่าอ้เด็กส่งของขับรถออกไปแล้วจึงได้ด่า
ตามหลัง

“แหกขี้ตาไปทำท่าไรวะไอ้เด็กส่งของ จะขงใส่ น้ำปลา ให้กินเลย อี.. ไอ้เด็กส่งของ ไอ้บ้า!! ไอ้ฉวยโอกาส ไอ้นิสัยไม่ดี ไอ้...”

“เป็นเหี้ย-ยไรไอ้จิต” เข็มทิศเข้ามาตบหัวฉันจากด้านหลัง ไม่รู้ว่าเพื่อนมาตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่รู้ว่าตัวเองถูกตบหัวไปแล้ว “เขาไปแล้วมึงดำใคร ดำเขาขนาดนี้แล้วมึงให้เขา จุบทำไม”

“มึงเห็นหรือ กู กู...ไอ้วิทย์”

“มึงเป็นไรเนี่ย อย่าบอกนะว่า..มึงไม่เคยจุบใครมาก่อน” ฉันเดินหนีเพื่อนออกมาเลย ไอ้เพื่อนบ้านี้ “เฮ้ย!! จริงหรือวะ มึงไม่เคยจุบใครจริงดิ มึงเรียนเมืองนอกไม่ได้อะไรกับเขาบ้างเลยหรือ เพื่อนกระต๊องเอ๊ยไม่สอนหากินบ้างหรือ ไอ้จิต”

“ไอ้วิทย์!! มึงไปหาเมียมึงเลย ไป!! ไอ้หูกาง ไอ้โง่ง” ฉันร้องดำและทำท่าจะเตะมัน ซึ่งเข็มทิศก็หัวเราะชอบใจอย่างมาก มันตลกนักหรือไงกับการไม่เคยมีแฟนและไม่เคยถูกจุบเนี่ย

ตอนที่ 3

-----ภักจิตรา-----

“ตี๋มกาแพ่แก้วที่เธอซงมา” นายการันต์พูดเมื่อ
ฉันวางกาแพ่ลงบนโต๊ะ เขายังสนใจเอกสารตรงหน้า
โดยไม่มองหน้าฉันด้วยซ้ำ

แต่ฉันจะกินกาแพ่แก้วนี้ได้ยังไง เมื่อฉันใส่น้ำปลา
แป้งมัน แถมด้วยเกลือถึงสี่ช้อน ถ้ากินเข้าไปไตพังแน่

“กิน? นายจะบ้าเหรอ นายสั่งให้ฉันซง มันเป็นของ
นาย”

“แต่ฉันสั่งให้เธอตี๋ม” นายการันต์ละสายตาจากหน้า
จอคอมพิวเตอร์ สายตามองมายังฉันสลับกับแก้วกาแพ่ ไม่รู้

หน้าตาฉันตอนนี้เป็นยังไง แต่ที่รู้คือ...แค่กลิ่นมันก็ขมคอแล้ว
“หรือเธอไม่บริสุทธิ์ใจ แอบใส่อะไรมาให้ฉัน”

“ไม่มี ฉันไม่ทำแบบนั้นแน่”

“งั้นก็ดื่ม”

“ได้!!” ฉันหยิบแก้วกาแฟขึ้นมา กลืนน้ำปาลาลอยพุ่ง
ตะตะจุก กลืนน้ำลายตัวเองแทบไม่ลงเลยด้วยซ้ำ จากนั้นก็
ทำที่เอาแก้วกาแฟมาชิดริมฝีปากโดยไม่ดื่ม “นี่ไง ฉันดื่ม
แล้ว”

“ดื่มให้หมดแก้ว”

“ฮะ!!” ฉันร้องเสียงหลงกับสิ่งที่ได้รับฟัง ส่วนนาย
การันต์นั้นเลิกคิ้วถามไถ่หน้าราบเรียบ ทำไมนายนี้ทำ
เหมือนรู้ว่าฉันจะแก้ง

“ดื่มสิ! เย็นแล้วจะเสียรสชาตินะ” ฉันยกแก้วกาแฟ
ขึ้นมาก่อนจะหมุนตัวเตรียมออกไปจากห้อง แต่ก็ถูกนาย
การันต์เรียกไว้ “ดื่มต่อหน้าฉันนี่แหละ จะไปไหน”

“นาย...” ฉันทำอะไรนายนี้ได้บ้างนะ ทำไมเสียท่าไป
หมดทุกประตู ไม่มีไฟไปไหนให้ฉันถือแล้วไซ้ใหม่ สุดท้ายก็
ต้องกลั๊กลิ้นหลับตายกาแฟแก้วนั้นขึ้นขึ้นมาดื่ม

แค่ก!! แค่ก!!

ฉันล้าล้ากับความเค็มและขมค่อนั้น แสบคอมมากจน
น้ำตาไหล แอบเห็นว่านายการันตี้มพอใจขณะที่ฉันเหมือน
จะตาย สองเท้ารีบวิ่งออกจากห้องเพื่อหาน้ำดื่มทันที

เจ็บใจจริงเลย สุดท้ายฉันต้องกินฝีมือตัวเอง

กินน้ำไปหลายแก้วมากจนจุกท้องไปหมด จากนั้นก็
มานั่งเจ็บใจอยู่ที่โต๊ะทำงานของตัวเอง ซึ่งโต๊ะทำงานของฉัน
อยู่หน้าห้องไอ้เด็กส่งของ เป็นถึงลูกเจ้าของบริษัทต้องมา
เป็นเลขขา ไอ้บ้านี้

ปัง!!!

ฉันทุบโຕະอย่างหงุดหงิด ไม่ได้สังเกตว่ามีใครอยู่ใน
บริเวณนี้บ้าง ทำให้พนักงานคนหนึ่งพูดอย่างร้อนรน “พวก
เราทำตามหน้าที่ครับคุณจิต เราจำเป็นครับ เราขอโทษ
ครับ”

“ขอโทษทำไม ฉันสิต้องขอโทษ อ่าว ๆ แล้วจะยก
ของฉันไปไหน” ฉันตกใจเมื่อพนักงานชายสามคนกำลังเก็บ
ของบนโຕະฉัน

“คุณการ์รันต์ให้ย้ายโต๊ะทำงานคุณจิตราเข้าไปในห้อง
ครับ”

“ในห้องเหรอ..” ฉันกัดฟันแน่น นี่ถึงขนาดจะเอาฉัน
เข้าไปอยู่ในขุมนรกเลยเหรอ สองเท้าเดินเข้าไปในห้อง
ทำงานของนายการ์รันต์ทันที กล้าดียังไงถึงวางอำนาจขนาด
นี้

“นายกล้าดียังไงมาย้ายโต๊ะฉันเข้ามาในนี้ ฉันไม่นั่ง
ทำงานห้องเดียวกับนาย ได้ยินไหม!!” คนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้
เบาะหนังอย่างดีทำสีหน้าเรียบเฉย เขาเงยหน้ามองฉันและ
เอนตัวพิงพนักเก้าอี้

“ที่ฉันย้ายเพราะคิดว่าเธอไม่น่าจะมีปัญญาเรียนรู้งาน
ได้ด้วยตนเอง” ‘ไม่มีปัญญา’ นี่ฉันดูเิงขนาดนั้นเลยหรือไง

“เฮ้ย!! มันจะดูถูกกันเกินไปแล้วนะ”

“งั้นก็ทำให้ฉันเห็นว่าฉันดูผิด แล้วฉันจะให้เธอย้าย
ออกไปนั่งนอกห้อง เธอไม่ต้องกลัว... ถึงนั่งทำงานห้อง
เดียวกับฉัน ฉันก็ไม่ทำอะไรไม้กระดานแน่นอน”

ปัง!!!

ฉันใช้สองมือทุบโต๊ะอย่างเต็มแรง อยากจะเอาמידมา
เสียบนายการ์นต์ซะเดี๋ยวนี้ พนักงานที่กำลังยกของฉันเข้ามา
มาถึงกับออกไปจากห้อง

“เธอไม่ควรเสียมารยาทกับผู้บังคับบัญชา” ปลายนิ้ว
ของนายการ์นต์แตะลงที่ริมฝีปากตัวเอง ท่าทางที่ทำ
เหมือนว่าตัวเองมีชัยหนักหนา และฉันที่ทำอะไรนายนี้ไม่ได้
สักที

-----การ์นต์-----

มือของผมพลิกเอกสารเปิดไปที่หน้า หน้า
แอบชำเลืองมองคนที่นั่งชิดกับผนังห้อง ท่าทางออกจะ
สนใจกับงานที่กำลังทำ แต่ก็ไม่ได้มีคำถามถึงงานแต่น้อย

เมื่อสายตาของคนตัวเล็กหันมาสบผมจึงเบี่ยงหน้ามา
ทางเอกสารทำที่ไม่สนใจ “ไม่รู้ว่าจะรีบมาหลายชั่วโมงแบบนี้
แอบมีแผนอะไรเอาคืนผมหรือเปล่า เธอเป็นตัวป่วนและจอม
หาเรื่องชั้นดี วิธีธรรมดารับมือเธอไม่ได้แน่

“บ้ายนี่ฉันมีนัดคุยกับคุณยลดา ผู้จัดการรายใหม่ของ
ของเรา มื้อเที่ยงฉันจะให้คนเตรียมอาหารให้ที่นี่ ไม่ได้มี
ปัญหาอะไรใช่ไหม” ภักจิตรายักษ์ไหล่และไม่ได้หันมาสนใจสิ่ง
ที่ผมถาม

ให้มันได้อย่างนี้!!

ความจริงการสั่งเตรียมอาหารมันน่าจะเป็นหน้าที่เธอ
เสียมากกว่านะ แต่ก็ไม่อยากให้เธอเข้าใจว่าโดนกลั่นแกล้ง
มากไปกว่านี้ และผมก็อยากแสดงความเป็นมิตร ทำไมเธอ
ไม่เคยมองเห็นสักครั้ง

“จะไปไหน” นอกจากไม่สนใจแล้วยังจะลุกไปดื้อ ๆ
เธอนี่มันเด็กเอาแต่ใจของแท้จริงเชียวนะ

“ไปเข้าห้องน้ำ ต้องขออนุญาตด้วยไหม?” ความจริง
ในห้องทำงานของผมก็มีห้องน้ำแยกออกมาจากพนักงาน
ผมยังคงมองหน้าเธอหนึ่ง ๆ เหนื่อยที่จะหาเรื่องเธอจึงสนใจ
งานตรงหน้าต่อ

ขณะที่ภักจิตราเปิดประตูออกไปจากห้อง ในใจทำไม
แอบหวั่นยังงั้นชอบกล หวังว่าเธอคงไม่ได้ไปสร้างปัญหา
อะไรให้ผมหรือพ่อของเธอเนะ รายนี้เจ้าคิดเจ้าแค้นไม่เบา

พนักงานหลายคนรู้ว่าเธอเป็นใคร แม้อยู่ในตำแหน่งเลขานุการ แต่ก็ได้ชื่อว่าคุณเจ้าของ

เวลาสิบเอ็ดนาฬิกา แม่บ้านนำอาหารเข้ามาเสิร์ฟไว้ที่มุมรับแขกของห้อง แวบหนึ่งผมมองเห็นแววตาของภักจิตราที่แอบมีรอยยิ้มซ่อนอยู่ เธอเดินนำไปหาอาหารที่โชยกลิ่นหอม และทำที่ว่าจะยกอาหารไปกินที่โต๊ะทำงาน แต่ผมรั้งมือเธอไว้

“นั่งลง”

“ฉันจะไปกินที่โต๊ะ ไม่อยากนั่งกินกับนาย” พูดแล้วก็บิดข้อมือออกจากกรอกรับกุมของผม แต่เมื่อผมอยากหาเรื่องเธอก็ต้องจำนนกับผมเท่านั้น

“แต่ฉันอยากกินกับเธอ นั่งลงเดี๋ยวนี้!! ฉันไม่ไว้ใจเธอ ถ้าเธอบริสุทธิ์ใจก็นั่งลง” สายตาอำมหิตถูกส่งมาหาผมก่อนที่เธอจะกระแทกนั่งลงกับโซฟา

มองสปากเกตตีของผมทำไมซอสมันดูสีแดงสดกว่าเธอมาก แต่โดยรวมทุกอย่างก็ดูคล้ายกัน ไม่น่าจะมีอะไรที่บิดพลิ้ว ผมจึงมองดูเธอม้วนเส้นสีเหลืองนวลที่ชุ่มซอสเข้าปาก หลังจากผมแอบหมุนจานตอนที่เธอไวยวาย

คิดว่าปลอดภัยแล้วจึงตักอาหารของตนเองเข้าปากบ้าง ไม่คิดว่าแค่การกินอาหารก็รู้สึกว้าปาก ต้องคิดแผนซ่อนแผนเพราะมีเด็กเอาแต่ใจ

แต่แล้วเมื่ออาหารเข้าปากก็พบว่า รสชาติของมันเผ็ดมาก เพียงรับรู้่ว่าตัวเองเสียท่าก็เห็นภักจิตราลอยหน้าลอยตาอย่างมีชัย

“นี่ฝีมือเธอสินะ!!!”

ผมคว้าน้ำดื่มแทบไม่ทัน มองเห็นรอยยิ้มของคนทำที่ค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นหัวเราะ ผมเป็นคนทานอาหารเผ็ดไม่ได้เลย รู้สึกร้อนไปทั้งตัวเมื่ออาหารเข้าสู่ท้อง ร่างกายของผมไม่สามารถรับกับอาหารเผ็ดได้ และนี่ก็คือว่าค่อนข้างที่จะเผ็ดมากเท่าที่ผมเคยกิน

“สมน้ำหน้า ฮ่า ๆ” เธอม้วนเส้นสปาเกตตีเข้าปากอย่างมีความสุข ขณะที่ผมวิ่งเข้าห้องน้ำเพื่อล้างคอตัวเอง ผมเคยหมดสติตอนสมัยเรียนเพราะการกินเผ็ด และเผ็ดครั้งนี้ก็ดูจะรุนแรงมาก “เฮ้ย!! แค่เผ็ดต้องล้างคออ้วกเลยหรอ”

ผมได้ยินเสียงเธอส่งเสียงจากนอกห้อง คิดว่าเธอน่าจะยืนอยู่หน้าประตู ไม่นานก็เข้ามาในห้องน้ำและลูบหลัง

ผม ตอนนีั้ผมรู้สึกปวดหัวแบบรุนแรง ภาพในห้องน้ำค่อย ๆ
เบลอและพร่ามัว

“เรียกกรถพยาบาล” ผมพยายามส่งเสียง รสเผ็ดที่
ร่างกายผมรับมันรุนแรงมาก ผมคิดว่าหากช้ากว่านี้ก็อาจจะ
ช็อกได้

“บ้าเหวอ!! แค่เผ็ดต้องเรียกกรถพยาบาลเลยเหวอวะ!”

นั่นคือประโยคสุดท้ายที่ผมได้ยิน และภาพสุดท้าย
คือภักจิตราเข้ามาอุดประคอง เธอพยายามเขย่าร่างกาย
ของผม เรียกหรือพูดอะไรสักอย่างซึ่งผมไม่ได้สติแล้ว
จากนั้นภาพทุกอย่างก็ดับวูบและมีดสนิทไป

ตอนที่ 4

-----ภักจิตรา-----

ฉันยืนชิดมุมหนึ่งของทางเดินหน้าห้องไอซียู อย่างรู้สึกผิด หลังจากที่นายการ์นต์กินอาหารที่มีรสเผ็ดเข้าไปก็เกิดเรื่อง เขาพยายามล้วงคอเพื่อเอาอาหารออก ใบหน้าและลำตัวของเขาแดงไปหมด ยังบอกให้ฉันเรียกรถพยาบาลแต่ฉันไม่เชื่อ สุดท้ายเขาก็หมดสติไป

เมื่อพานายการ์นต์มาส่งโรงพยาบาลก็ถูกพาตัวเข้าห้องไอซียู เหมือนว่าอาการจะหนักมาก แต่กินเผ็ดทำไมดูรุนแรงขนาดนี้

ตอนที่ฉันออกไปห้องน้ำแล้วรู้ว่าแม่บ้านเตรียมอาหารได้ยื่นพนักงานคุยกันว่าอาหารของนายการ์นต์ต้องไม่มีรส

เผ็ดเลย ฟังแล้วก็ทำให้ฉันคิดหมั่นไส้ ฉันจึงวางแผนเอาซอส
พริกเกาหลีไปราด แต่มันก็ไม่เผ็ดมากมายอะไรขนาดนั้น

ภาพนายการ์นต์ตอนหมดสติตรงหน้ายังวกวนอยู่ใน
หัว ฉันแค่อยากเอาคืนไม่คิดว่านายนี้จะกินเผ็ดไม่ได้แบบ
รุนแรง นายนั้นจะตายเพราะฉันไหม

“คุณการ์นต์เป็นไงบ้าง หมอว่ายังไง อาการหนักไหม
ลูก แล้ว...” แม่ร้อนรนเข้ามาพร้อมก๊อปปี้ รัวคำถามด้วยความ
ร้อนใจจนไม่รู้ว่าฉันจะตอบคำถามไหนดี

“ใจเย็นก่อนคุณ เดี่ยวจะเป็นลม”

“เอ่อ...จิตไม่รู้ หมอยังไม่ออกมา เข้าไปจะครึ่งชั่วโมง
แล้วมั้ง” ก้มหน้าตอบด้วยความรู้สึกผิด ฉันผิดเต็มประตูเลย
เรื่องนี้

“เล่าให้แม่ฟังสิลูก มันเกิดอะไรขึ้น”

“จิตแค่อยากแกล้งนายนั้น จิตเอาซอสเผ็ดเกาหลีที่
จิตชอบกิน ไปราดแทนซอสสปาเกตตีของนายการ์นต์ แล้วก็
....เป็นแบบนี้แหละค่ะ” คอตกด้วยความรู้สึกผิดมากจริง ๆ
ในใจตอนนี้กลัวไอ้เด็กส่งของตาย

“จิต...ทำไมทำแบบนี้ นันดอกเตอร์มาแล้ว” พ่อดูฉัน ก่อนที่จะพูดไปยังใครอีกคน ใครที่น่าจะมีอายุเท่ากับพ่อหรือมากกว่า “ดอกเตอร์ครับ ผมขอโทษด้วยนะครับ ลูกสาวผม แกลังกันไม่รู้เรื่องว่าการันต์กินเผ็ดไม่ได้”

พ่อกับแม่ยกมือไหว้ชายคนนั้นที่แต่งตัวมีภูมิฐาน เขา ดูน่าเคารพมากด้วย ฉันมัวแต่จ้องมองจนแม่ต้องสะกิดเบา ๆ “สวัสดิ์ดีดอกเตอร์ด๋นัยสิจิต”

“สวัสดิ์ดีคะ หนู...หนูขอโทษค่ะ” นายนี้มีพ่อเป็น ดอกเตอร์เลยเหรอ คิดว่าเป็นเด็กส่งของใต้เต้าทำงานซะอีก “หนูไม่ได้ตั้งใจนะคะ”

“ไม่เป็นไร ลูกเข้าใจ การันต์กินเผ็ดไม่ได้ตั้งแต่เด็ก กระเพาะของเขາบางมาก กรดของความเผ็ดจะทำให้เขา ปวดท้องและปวดหัวรุนแรง หลังจากนั้นเราก็กินัก โภชนาการดูแลอาหารให้เขาเป็นพิเศษ ทุกครั้งที่เขากิน อาหารรสจัดก็จะช็อกแบบนี้”

ได้ฟังแล้วรู้สึกผิดไปกว่าเดิมอีก ฉันรู้ว่ากินเผ็ด ไม่ได้ แต่ไม่รู้ว่ารุนแรงขนาดนี้ ก็ยังแปลกใจตอนที่เข้าไปหา แม่บ้าน ว่าทำไมต้องใส่ส่วนผสมตามที่นายการันต์จดให้

เท่านั้น แบบนี้เขาจะตายเพราะฉันไหมนะ หากตายคงเป็นผี
มาหลอกฉันแน่เลย

เวลาผ่านไปหม้อออกมาบอกว่าฟื้นชีวิตอันตราย ถูก
ย้ายตัวไปยังห้องพักฟื้น ทีมแพทย์ซึ่งดูจะรู้จักกับดอกเตอร์
คนัยดีเอ่ยตำหนิฉันเล็กน้อย ที่ฉันไม่ใส่ใจเพื่อน ล้อเล่นโดย
ที่ไม่เข้าใจดีพอ และฉันก็น้อมรับทุกคำตำหนิอย่างหลีกเลี่ยง
ไม่ได้

ในห้องพักฟื้นที่นายการันต์ยังนอนหลับสนิทอยู่บน
เตียงผู้ป่วย ขณะที่พ่อของเขารวมไปถึงพ่อแม่ของฉันนั่ง
พูดคุยกัน ฉันยืนห่าง ๆ ใช้สายตามองไปยังคนที่นอนหลับ
ความรู้สึกผิดไม่ได้หายไปเท่าไรเลย

ฉันส่งข้อความไปหาพวงชมพูเพื่อนสนิท ไม่สบายใจ
ที่ตนเองทำให้คนอื่นเดือดร้อนขนาดนี้ คำแนะนำเดียวที่
พวงชมพูให้ได้คือการเอ่ยคำขอโทษ

“คุณการันต์ฟื้นแล้วคะดอกเตอร์” แม่ส่งเสียงบอก

ฉันหันไปมองตามที่แม่บอกโดยไม่กล้าเข้าไป ยืนห่าง
ๆ ที่เดิมมองเห็นนายการันต์ค่อย ๆ ขยับตัว เขาลืมตาช้า ๆ มี
พยาบาลพิเศษและคุณหมอเข้ามาดูอาการอย่างใกล้ชิด

หลังจากที่คุณหม้อออกไปก็เห็นนายการ์นต์มองมาทางฉัน ฉันแสร้งทำเป็นมองไปทางอื่นใช้ตัวของแม่บัง ไม่กล้าเข้าไปหาและไม่กล้ามองตรง ๆ แต่นายนั้นก็แคะมองไม่ได้พูดอะไร

“จิต จะไม่มาขอโทษการ์นต์หน่อยเหรอ” เป็นพ่อที่เอื่อยเตื่อนขณะที่คนอื่นไม่พูดอะไร ฉันมองหน้านายการ์นต์ซึ่งเขาก็มองหน้าฉันเช่นกัน

“ไม่เป็นไรหรอกครับ จิตราไม่รู้” เขาพูดบอกพ่อกับแม่สองเท้าของฉันที่กำลังจะเดินเข้าไปหาจึงหยุดลง

“แต่ก็ไม่เห็นต้องแกล้งแรงแบบนี้ เห็นไหมลูก การแกล้งคนอื่นโดยที่ลูกไม่คิดถึงผลกระทบ เกือบทำให้คุณการ์นต์เสียชีวิตเลยนะลูก”

“ขอโทษค่ะ” ฉันก้มหน้าและพูดออกไป ไม่กล้ามองหน้าใครเลยในห้องนี้ ที่ผ่านมาไม่ว่าฉันจะหาเรื่องใคร ฉันก็ไม่เคยทำให้เจ็บหนักเข้าโรงพยาบาลขนาดนี้

“ไม่ต้องรู้สึกผิดหรอก ฉันไม่ได้เป็นอะไร”

“เพื่อเป็นการไถ่โทษในความผิดของคุณสาวผม ผมจะให้จิตราไปดูแลการ์นต์ที่บ้านดอกเตอร์ ดอกเตอร์ช่วย

อนุญาตด้วยนะครับ” ทั้งฉันและนายการ์นต์หันไปมองหน้า
พ่อพร้อมกันทันที นี่พ่อทำมากไปหรือเปล่า ฉันเองก็ยอมขอ
โทษแล้ว และฉันก็รู้สึกผิดจริง ๆ ทำไมต้องมากมายขนาดนั้น

-----การ์นต์-----

“ขอโทษนะ” ภัทจิตราพูดขึ้นอีกครั้งเมื่อพ่อผม
และพ่อแม่ของเธอออกไปจากห้องแล้ว เธอยังยืนอยู่ที่
เดิมซึ่งไกลจากเตียง รวมทั้งไม่มองหน้าผมเลย

เธอกำลังรู้สึกผิดอย่างนั้นสินะ

เธอก้มหน้าและใช้ผมของเธอปิดบังใบหน้า ไม่มองมา
ทางผมและไม่สบตาตรง ๆ ในเวลานี้ที่เธอไม่สร้างเรื่องให้
ปวดหัว ไม่ชวนทะเลาะ ดูมีความน่ารักกว่าเดิมเยอะเลย ไม่
รู้เมื่อไหร่จะปราบฤทธิ์ของเธอหมด

“อะ..อ๊วย” แสร้งทำขยับตัวก่อนที่จะร้องโอดครวญ
แต่ผมไม่ได้เจ็บ แค่อยากให้เธอเข้ามาใกล้ ๆ ก็เท่านั้น อยาก
เห็นหน้าของเธอที่แสนแก่นแก้ว

และเมื่อผมทำแบบนั้นภักจิตราภีรีบเข้ามาโอบ
ประคอง เธอตกใจและแสดงความเป็นห่วงอย่างเห็นได้ชัด
ดวงตาของเธอแดงระเรื่อ เธอร้องไห้ นี่เธอรู้สึกผิดมากขนาด
นี้เลยหรือ

“แล้วจะลูกทำไมเล่า เอ๊ะ! นี่นายไม่ได้เจ็บนี่นา นาย
นี่มัน!!” ภักจิตราภีรับรู้ได้เมื่อผมมองหน้าเธอหนึ่ง มือจึงจับแขน
ทั้งสองข้างไม่ให้เธอหนี ตอนนี่รู้สึกว่าคุณสวยมาก สวย
อย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน

“ร้องไห้หรือ?”

“ไม่ได้ร้อง!!” ตอบเสียงเข้มแข็งที่ตาเธอมันฟ้อง แต่ก็
คงต้องโทษผม ก็เห็นอยู่ว่าคุณร้องแล้วยังจะถาม “ปล่อย!
นายมันเจ้าเล่ห์! น่าจะตายไปเลย!”

“ถ้าฉันตายเธอก็ร้องไห้ซึ่มูกไปงู้สึกผิดนะสิ”

“ใครรู้สึกผิด ฉันไม่ได้รู้สึกผิดอะไรทั้งนั้น ก็แค่ไม่
อยากให้พอนายมาว่าฉัน แค่นั้นเอง” นี่ขนาดเธอไม่รู้สึกผิด
นะ

ความปวดเริ่มเบาบางจนเป็นปกติ ทำให้ผมเริ่มมีแรง
ที่อยากจะต่อกรกับเธอ ผมกระซากตัวเธอไม่แรงมากนัก คน

ตัวเล็กที่ยื่นแก้ว ๆ กัง ๆ ก็เซเข้ามาหาตัวผมอย่างจัง เธอตกใจ
แต่ไม่ซัดขึ้นแรงมาก น่าจะเพราะกลัวผมเจ็บ

“ถ้าตาที่แดงไม่ได้ร้องไห้ ใจก็ไม่ได้รู้สึกผิด ปากก็
ยืนยัน แสดงว่าเธออยากให้ฉันตายจริง ๆ สินะ”

“นายอยากตายก็เรื่องของนาย แต่ไม่ใช่ตายเพราะ
ฉัน! ปล่อย! ปล่อยดิ!!” ว่าแล้วเจ้าตัวก็เริ่มดิ้นแรงกว่าเดิม
ทำให้ผมต้องใช้กำลังมากขึ้น การต่อปากต่อคำกับเธอนี้
แหละยารักษาที่ดี

“ปากอย่างเธอนี้มัน”

“มันอะไร ปล่อย!!”

‘มันน่าจูบไป’ ว่าแล้วผมก็ดึงเธอเข้ามาจูบตามที่ใจคิด
ผมคงหลงปากเธอไปแล้วแน่ ๆ ตั้งแต่เข้ามาทำงานที่บริษัท
ของพ่อเธอ ผมจูบเธอไปแล้วไม่รู้กี่ครั้ง รู้สึกว่าจะหลงปาก
เธอมากขึ้นเรื่อย ๆ และอาจจะหลงมากกว่าปากเสียแล้ว

ตอนที่ 5

-----การ์นต์-----

ริมฝีปากอímของคนโดนจวบพยายามขัดขึ้น เจ้าตัวตื่นอย่างไม่จริงจ้ง เอาตามความจริงเธอมีแรงมากกว่าผมอีกตอนนี้ แต่สุดท้ายเธอก็จวบตอบสนอง บดเบียดริมฝีปากเข้าหาคลัยจะไม่รู้ตัว

“จิตจ๊ะ!!” เสียงแม่ของรักจิตราดังเข้ามาในห้อง ทำให้เธอออกแรกผลึกผมจนหลุดจากวงแขน ร่างกายเอนนอนไปกับเตียงคนไข้ และเป็นจ้งหวะเดียวกับที่แม่เธอเข้ามาพอดี

“เอ๋ม.. จิตเป็นอะไรลูก ทำไมหน้าแดง หรือว่าจะไม่สบาย” ภักจิตราหหลบสายตาคนเป็นแม่ เธอม่มีริมฝีปากจนเป็นเส้นตรง ใบหน้าก็แดงก่ำทั้งสองแก้มอย่างที่แม่เธอบอก

“ปะ...เปล่าค่ะแม่”

“แน่นอน พอดีดอกเตอร์ยังหาพยาบาลพิเศษมาให้คุณการันต์ไม่ได้ แม่กับพ่อเลยอยากให้คุณอยู่ดูแลไปก่อนจริง ๆ ลูกดูแลคุณการันต์หน่อยนะ”

“ทำไมต้องเป็นจิตล่ะ จิต...”

“ลูกทำคุณการันต์เจ็บขนาดนี้ อยู่ดูแลเถอะ ถ้าคุณการันต์หายดีลูกก็ไม่ต้องไปดูแลที่บ้านคุณการันต์ไง” เท่าที่ฟังดูเหมือนแม่ของเธอต้องการหว่านล้อมให้อยู่ดูแลผมทำไมกันนะ ความจริงผมก็ไม่ได้เป็นหนักถึงกับช่วยตัวเองไม่ได้ หรือพ่อแม่ของเธอกำลังคิดที่จะจับคู่ให้เรา

“นะลูก แม่อยากให้คุณอยู่ดูแล ยังไงหนูก็เป็นคนแกล้งคุณการันต์นะ” ดวงตากลมมองมาทางผมแบบไม่พอใจ จากนั้นก็หันไปหาแม่เหมือนเด็ก ๆ เวลาเธออยู่กับพ่อชอบหาเรื่องทะเลาะ แต่เวลาอยู่กับแม่เหมือนเด็กน้อย

“ก็ได้...แต่จิตต้องกลับไปเอาเสื้อผ้า”

“ไม่ต้องลูก แม่สั่งเด็กแล้ว เดี่ยวเขาจะเอามาให้นะ”
ทุกอย่างดูเตรียมพร้อมไปซะหมด ถ้าเธอไม่อ่อนต่อโลกก็คง
ดูไม่ยากหรอก

และผมก็คิดว่าตัวเองดูไม่ผิด พวกผู้ใหญ่อาจจะทั้งสองฝ่ายกำลังพยายามทำอะไรบางอย่างแน่

-----ภักจิตรา-----

ห้องพักฟื้นที่ซึ่งคนไข้เป็นนายการันต์ และมีคน
เฝ้าไข้เป็นฉัน ภายในห้องเต็มไปด้วยความเงิบมา
นานกว่าสามชั่วโมง ก็จะทำให้พูดอะไรกันล่ะในเมื่อก่อนหน้านี้
นี่เพิ่งจะจูบกันไป นายนั้นก็เอาแต่นอนเงิบ ฉันก็แอบ
ชำเลืองมองเป็นครั้งคราว จะให้พูดอะไรได้ ปากยังรู้สึกได้
ว่านายนั้นเพิ่งจูบไปหมาด ๆ เลย ไม่เข้าใจตัวเองจริง ๆ ทำไม
ต้องยอมนายนี้ด้วย

ในตอนที่จูบฉันเองก็รู้สึกอยากขัดขึ้น แต่เมื่อริมฝีปาก
เบียดชิดกัน ความวาบวามก็ก่อเกิด ทำให้ฉันเหมือนถูกดึง
ลงไปไหนสักที มันยากเหลือเกินที่ฉันจะปีนขึ้นมาได้

ก๊อก!! ก๊อก!! ก๊อก!!

“หมอขอตรวจร่างกายหน่อยนะครับ” หลังจากเสียงเคาะประตูดังขึ้นก็ตามมาด้วยเสียงทุ้มต่ำน่าฟัง เป็นเสียงของคุณหมออย่างไม่ต้องคาดเดา แต่เมื่อฉันหันไปตามต้นเสียงกลับพบว่า หมอคนนั้นคือเพื่อนฉันเอง

“หมอ...” ฉันกำลังจะเอ่ยชื่อที่เรียกกันประจำ แต่เห็นสายตาเอ็กก้าส่งมาจึงรู้ว่ามันต้องแอบแมน มีพยาบาลเดินตามหลังมาสองคนด้วย “อะ...หมอเอก คิดถึงจังเลยอะ”

ฉันเข้าไปกอดชายผู้อยู่ในชุดเสื้อกาวน์ อยากจะแฮมไปถึงดาวอังคารที่มันต้องทำตัวแมนขนาดนี้ จะว่าไปก็รู้ว่าเพื่อนเป็นหมอ แต่กลับไม่ยักรู้ว่าทำงานที่นี้

“คิดถึงเหมือนกันครับจิตรา ไม่คิดว่าจะเจอกันที่นี้” กะเทยเอ็กก้าส่งสายตา หากไม่มีคนมันก็คงกรี๊ดสุดเสียงที่ได้เจอเพื่อน “หมอตรวจร่างกายคนไข้ก่อนนะ แล้วเราค่อยคุยกันนะครับ”

“คะหมอ”

ระหว่างที่หมอเอกหรือหมอเอ็กก้าตรวจร่างกายนายการันต์ ฉันก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ที่ได้เจอเพื่อน อย่างน้อยก็ไม่

ต้องนั่งน้ำลายบูดในห้องนี้ แต่ระหว่างนั้นก็มองเห็นนางพยาบาลสองคน ทั้งคู่มองค้อนใส่ฉันอย่างไม่ชอบใจเท่าไรหรอก ย่าบอกนะว่าหึงฉันกับหมอเอก

แต่เห็นดังนั้นก็ไม่คิดโกรธพยาบาลทั้งสอง คิดผิดซะแล้วที่ชอบหมอเอกสุดแรงแดคนนี้ ฉันก็ได้แต่แอบขำในใจ หันไปมองด้านคุณหมอซึ่งกำลังตรวจคนไข้ รู้สึกว่าจะละเอียดไปไหม เพราะใช้มือลูบคลำอกหน้าของนายการ์นต์ไปทั่ว ถ้าไม่มีคนอยู่สงสัยคงได้เสียตัวให้หมอรักษาใช้

“เท่าที่หมอตตรวจดู ปกตินะครับ พรุ่งนี้ก็น่าจะกลับบ้านได้ครับ” นายการ์นต์พยักหน้าแต่ไม่ได้พูดตอบอะไร ฉันเองก็ไม่ได้สนใจเพราะมีความสุขที่ได้เจอเพื่อน ตอนนีเพื่อนสนิทไปอยู่เชียงใหม่ทั้งคู่ ชีวิตที่กรุงเทพฯ จึงน่าเบื่อไปเยอะ

“งั้นหมอมขอตัวก่อนนะครับคุณการ์นต์” คราวนี้เอ็ก้าจใจเรียกชื่อ คงจะอยากแตะโลมผู้ชาย แต่แล้วก็รู้สึกว่านายการ์นต์ชักสีหน้าไม่พอใจ ปกติเห็นนอบน้อมกับหมอทุกคนนี่อะไรไม่เห็นชอบคุณอีหมอมเอ็ก้าเลย

ฉันก็ไม่ได้สนใจยื่นรอกให้มันเสร็จงาน พยายามส่งสายตาวาดูๆกันก่อน หรืออาจนัดกันไปไหนสักที่ให้หิ้วปลดออกไปเร็วกว่านี้

“เดี๋ยวคุณสองคนออกไปก่อนนะครับ ผมขอคุยธุระก่อน” หมอเอกหันไปพูดกับพยาบาลทั้งสอง และสีหน้าของทั้งสองก็แสดงความไม่พอใจทันที

“แต่หมอเอกมีตรวจคนไข้ต่อ นะคะ ดิฉันว่า...”

“สิบนาทีหมอจะตามออกไปครับ”

“ค่ะ” พยาบาลทั้งสองคนออกไปจากห้อง พวกเธอดังคิดว่าฉันจะแย่งหมอไปจากเธอสินะ โถ!! หมอเอกสุดหล่อคนนี้ไม่มองหญิงเลย พวกเธอจะรู้หรือเปล่า

ฉันเห็นความสามารถในการแอบแมนของเพื่อนชัดเจน คงต้องขอนับถือว่าเก่งมาก เพราะเมื่อเทียบกับกะเทยเอ็ก้าแล้วล่ะก็ ห่างไกลกันหลายโยชน์

และฉันก็คิดอะไรสนุกขึ้นมาได้ อยากจะแกล้งพยาบาลสองคนนั้นขึ้นมา ฉันเห็นว่าทั้งสองคนยังเดินไปไม่พ้นจากประตูจึงรีบเข้าไปหาหมอเอก

“เอกคะ คิดถึงมากเลย” เข้าไปกอดหอมเอกและทำเสียงหวานสุดชีวิต เห็นพยาบาลสองคนหันกลับมาจนคอแทบหัก บางทีฉันอาจจะช่วยให้คนทั้งสองตั้งใจไปมองคนอื่น อย่ามาขอหอมหล่อแต่แรวตอย่างเอ้ก้าเลย

“จะทำอะไรอะ” มั่นกระซิบข้างหูฉันแต่คนมองอย่างนางพยาบาลสองคนต้องเข้าใจว่าหอมแก้มฉันแน่

“เสิร์ฟงานก็โหมงอ่าคะ พาไปกินข้าวหน่อยนะ จิตอยากกินข้าวกับหอมจะแย่ นะคะ...หอมชา”

“อีจิต!! มึงทำอะไร” มั่นกระซิบที่เดิม เพิ่มเติมคืออึกแล้วกว่า

อยากจะหัวเราะออกมาดัง ๆ เสียจริง แม่พยาบาลสองคนสะบัดคอแทบหักเดินออกไปจากห้อง รู้ไหมนั่นนะว่าฉันมีบุญคุณ ฉันกำลังช่วยชีวิตอยู่นะ กำลังทำให้หลุดพ้นจากกะเทยควายในร่างผู้ชาย

“ผมต้องการพักผ่อน!!!” เสียงนายการ์นต์ดังขึ้น ทำให้ฉันผละออกจากกรอกอดอีเอ้ก้า จากนั้นก็มองนายนั้นด้วยหางตา นี่เขาจะไม่ให้ฉันคุยกับใครเลยหรือไง อยู่ห้องเดียวกับนายนี่น่าเบื่อจะตายซัก

“ฉันจะไปทำงานก่อนนะครับจิด แล้วผมจะโทรหา
หลังเลิกงาน ผมต้องคุยกับคุณครับ” ทำเสียงแมนด้วยแวว
ตาไม่พอใจ โธ่ ๆ เพื่อนรัก ถูกแก้งแค่นี้ทำเป็นโกรธ “ฝาก
ไว้ก่อนนะจิดจิต อย่าให้กูได้แก้งคีนนะหล่อน”

ก่อนจะออกไปยังไม่วายชู้ฉันเสียงแผ่วเบา หากนาง
พยาบาลยังอยู่ก็คงคิดว่าฉันกับหมอเอกเป็นผัวเมียกันแล้ว

ตอนที่ 6

-----การ์นต์-----

‘นอนสิ นอนหลับสิ’ ผมพยายามสะกดจิตตัวเอง เพื่อที่จะนอน แต่ไม่ว่าจะพยายามแค่ไหนก็นอนไม่หลับ ผมนับลูกแกะจนจะครบหนึ่งพันตัวแล้วก็ว่าได้ มันไม่ได้ทำให้ผมหลับได้เลย

ภาพคุณหมอนุ่มรูปหล่อสวมกอดกับภักจิตราয়ยังฝัง อยู่ในหัว ยังมีตอนที่หอมแก้มกันถึงสองรอบ ภาพเหล่านั้น มันวกรวนอยู่ในใจของผม ท่าทางระรื่นโอบกอดกันต่อหน้าต่อตาไม่เกรงใจ

“ฉันปิดไฟนะ นายจะได้นอน” คนที่นั่งเล่นโทรศัพท์อยู่ที่โซฟาเอ่ยมาม ผมเงิบ ไม่ตอบอะไรกลับไปทั้งนั้น “พูดด้วยก็ไม่พูดด้วย บ้าปะเนี่ย”

“ฉันอยากเข้าห้องน้ำ” ภักจิตรา กำลังจะปิดไฟจึงได้เอ่ยมพูด ก็ไม่ได้อยากจะเข้านะ แต่อยากจะพูดด้วย และก็ไม่ได้อยากจะพูด แต่ต้องการรู้คำตอบ

ตอนนี้ผมเป็นอะไร ทำไม่ถึงอยากรู้เรื่องหมอกคนนั้นมากมายขนาดนี้ และหากคืนนี้ผมไม่รู้คำตอบ ผมก็คงนอนไม่หลับอย่างแน่นอน

“อยากเข้าห้องน้ำ ก็ไปเข้าดิ” เธอมองผมด้วยสายตาไม่เข้าใจ ผมนั่งนิ่งต่อคำพูดของเธอ ถูกแล้วที่ผมควรจะไปเข้าห้องน้ำเองได้ คุณหมอบอกเองว่าร่างกายผมปกติแล้ว แต่เมื่อคนเฝ้าใช้เห็นผมหนึ่งก็เข้ามาประคอง

“ขาพิการด้วยเหรอนเนี่ย เข้าห้องน้ำก็ต้องพาเข้า” แม้จะยอมเข้ามาประคอง แต่เจ้าตัวก็ไม่วายพูดปน

“หมอกคนนั้นแฟนเธอเหรอน”

“ทำไมฉันต้องบอกนาย” เธอตอบขณะที่กำลังประคองผมอย่างทุลักทุเล เธอต้องไม่เคยดูแลใครแน่ ๆ ถึงได้หยิบจับทุกอย่างผิดไปหมด

และสิ่งที่เธอพูดออกมาก็ถูกต้องแล้ว ทำไมเธอต้องบอกเรื่องส่วนตัวกับผม ในเมื่อเธอไม่ได้เป็นอะไรกับผมในทางกลับกัน เธอเกลียดผมด้วยซ้ำ จะมีใครบอกเรื่องส่วนตัวกับคนที่เกลียด

เมื่อรู้สึกว่าคุณเองทำอะไรไม่ได้ตั้งใจ ถามอะไรก็ไม่ได้คำตอบ ผมจึงโถมร่างกายเข้าหาคนที่ตัวเล็กกว่า โอบกอดเธอแน่นมากขึ้น “แล้วทำไมต้องโอบเธอฉันแน่นขนาดนี้เนี่ย”

“จะหวงตัวทำไม ปากเธอก็จูบมาแล้วนะ โอ๊ย!!” ทัศนคติของผมล้มไปกับพื้นหลังจากพูดไม่ทันจบดี นี่เธอมาดูแลหรือเธอมาฆ่าผมกันแน่ ร่างกายของผมล้มไปทั้งร่าง สายน้ำเกลือรั้งหลุดออกจากหลังมือ เกิดเลือดไหลออกมา มากหลังจากปลายเข็มถูกกระชาก

“นี่เธอจะฆ่าฉันหรือ โอ๊ย!!” แสร้งทำโวยเพื่อให้เธอรู้สึกผิด คนเฝ้าไข้จะฆ่าคนไข้เสียแล้ว

“ก็นายปากดีทำไมเล่า เลือดออกเยอะเลย ทำไงล่ะ!
พยาบาล พยาบาลคะ สายน้ำเกลือหลุดคะ เลือดไหลเยอะ
ด้วย” ภัททิศจิตรา ร้อนรนกดเรียกพยาบาล เธอพยายามช่วย
ประคองผมพร้อมกับจับมือที่เลือดไหล

“ทำไมเลือดไม่หยุดไหลล่ะ ทำไมพยาบาลมาช้าจัง
พยาบาล พยาบาลคะ!” เธอกดเรียกอีกครั้ง และคราวนี้
น้ำเสียงของเธอดังกว่าเดิม รวมทั้งมีเสียงเครือในน้ำเสียง
ด้วย

“หมอคนนั้นแฟนเธอหรือ?” ความสนใจของผมไม่ได้
อยู่ที่เลือดหรือแผล แต่อยู่ที่เรื่องนี้ เรื่องของหมอหน้าหล่อที่
ทั้งกอดทั้งหอมเธอ กอดด้วยความเต็มใจผิดกับท่าที่ซึ่งมีต่อ
ผม

“นายบ้าปะเนี่ย!! เลือดจะออกหมดตัวอยู่แล้วยังจะ
มาสนใจเรื่องอื่นมออยู่ได้” เธอเอาผ้าเช็ดหน้าสีฟ้าของเธอมาร
พันรอบมือของผม เธอดูกระวนกระวายใจมาก ก็แค่
เลือดออกเอง แผลมันก็ไม่ได้ใหญ่มากด้วย

“ถามว่าแฟนหรือเปล่า?”

“โอ๊ย!! มันเป็นเพื่อนฉัน ฉันแค่อยากแกล้างพยาบาล
สองคนนั้น จะอยากรู้อะไรหนักหนา นายเจ็บปะเนี่ย!!!”

ผมสายหัวเป็นคำตอบพร้อมกับรอยยิ้มที่ควบคุมไม่ได้
นี่ผมดีใจหรือ? รู้สึกโล่งใจอย่างบอกไม่ถูก ผู้ชายคนนั้น
ไม่ใช่แฟนเธอ แล้วทำไมผมต้องยิ้มด้วยนะ

พยาบาลเข้ามาในห้องพร้อมกับอุปกรณ์ ภัทจิตรรา
เดินวนกลับไปกลับมาขณะที่พยาบาลกำลังทำแผล จากนั้น
ก็เจาะสายน้ำเกลือให้ใหม่ที่มืออีกข้าง

หลังจากพยาบาลออกไปเธอก็เข้ามาจับที่มือของผม
จับข้างที่เลือดไหลซึ่งดูบวมแดงเล็กน้อย เธอจับมันเบามาก
นี่เธอกำลังรู้สึกผิดไปมากกว่าเดิมสินะ

เธออ่อนแอกว่าที่ผมคิดเอาไว้ แววดตาที่เธอจ้องมอง
มายังมือของผม มันดูเป็นห่วงเป็นใยด้วยความรู้สึก สิ่งที่พอ
กับแม่เธอต้องการใกล้สำเร็จแล้ว เพราะผมรู้สึกว่าหลงรัก
ผู้หญิงแก่นแก้วคนนี้ เธอแอบอ่อนหวานในบางครั้งโดยที่เจ้า
ตัวไม่ตั้งใจ

“นายประสาทปะเนี่ย!! เจ็บตัวแล้วจะมานอนยืม!”
ไม่ได้ยืมที่เจ็บตัวสักหน่อย แต่ยืมที่เธอเป็นห่วง ผมไม่ได้พูด
ออกไปเพียงแต่ยืมมากกว่าเดิมก็เท่านั้น “ยังจะยืมอีก!!”

เธอรางมือของผมแล้วไปทิ้งตัวนั่งโซฟา แต่เพียงอึด
ใจก็ลุกมาขึ้นข้างเตียงของผม “นายจะเข้าห้องน้ำไม่ใช่
หรือ?”

“ไม่เข้าแล้ว ฉันง่วงนอนแล้ว” ผมคว้าจับมือเล็กที่ทิ้ง
ตัวข้างเตียง พูดจบก็หลับตาลง

“แล้วนายจะจับมือฉันทำไม จะนอนก็ปล่อยมือฉันสิ
ไอ้เด็กส่งของบ้า!” ผมก็นอนหลับตาอย่างนั้นไม่สนใจเธอ
“นี่!! ปล่อย”

“ไอ้ะ!” แกล้งร้องเบา ๆ ซึ่งยังหลับตา มือที่พยายาม
เกาะออกจากการเกาะกุมจึงได้หยุดนิ่ง จากนั้นก็ไม่มีเสียง
อะไรเล็ดลอดออกจากริมฝีปากอีก

-----ภักจิตรา-----

“ฝากการันต์ด้วยนะจิตรา ลุงคงต้องเข้ามาหา'ลัยแล้ว” ดอกเตอร์दनัยพ่อของนายการันต์เอ่ยพูด ฉันทันเพียงแต่ยิ้มเหมือนถูกมิดจี้ที่คอ สรุปลแล้วฉันทันต้องดูแลนายนี้ต่ออย่างนั้นเหวอ

“พ่อก็ต้องเข้าบริษัท แม่ก็มีประชุมสมาคมแม่บ้านการกุศล อยู่เป็นเพื่อนจิตราไม่ได้ ดูแลคุณการันต์ดี ๆ นะลูก” แม่หันมาฝากฝั่งอีกคน

นี่ทุกคนจะพร้อมใจกันไม่อยู่บ้านเลยเหวอ เมื่อวานหมอบอกว่าร่างกายปกติ ทำไมวันนี้ต้องมีคนดูแล แล้วทำไมคนดูแลต้องเป็นฉันทัน

หันไปมองนายการันต์ก็ยังหลับอยู่บนเตียง อย่างน้อยก็หลับอยู่ คงไม่สร้างปัญหาให้ฉันทันเท่าไร ซึ่งตามความเป็นจริงก็ไม่มีทางเลือกนี้

หลังจากที่ทุกคนออกไปแล้ว ฉันทันก็นั่งเล่นโทรศัพท์ข้างเตียงนายการันต์ บ้านหลังนี้ใหญ่โตโอ้อ่า บ้านนายนี้มีฐานะแต่ทำไมเมื่อก่อนถึงไปเป็นเด็กสงของได้ ออย่าว่าแต่คำว่ามีฐานะเลย ฉันทันว่าไม่ต้องทำงานก็ยังไม่ลำบาก

ระหว่างที่กำลังเล่นโทรศัพท์ แม่บ้านสี่คนก็เดินเข้ามาในห้อง แต่งตัวเหมือนกันอย่างกับในการ์ตูนที่ฉันเคยดูตอนเด็ก ๆ นี่เป็นบ้านหรือเป็นวังกันแน่วะ

ทั้งสี่คนเดินเข้ามาแล้วแยกย้ายไปตามมุมต่าง ๆ เปลี่ยนผ้าปูที่นอนจากสีฟ้าเป็นสีกรมน้ำเงิน ทำอย่างเป็นระเบียบราวกับทหารเลยทีเดียวนะ

“ขอโทษนะคะ เอ็ม ทำไมต้องเปลี่ยนผ้าปูทั้งหมดขนาดนี้ด้วยล่ะคะ” ความสงสัยทำให้ต่อมความอยากรู้อยากเห็นทำงานทันที เพราะเท่าที่ดูมันก็ไม่ได้เก๋หรือว่ามีฝุ่นอะไร

“เวลาที่คุณการ์นต์ไม่ได้มาพัก ห้องนี้จะใช้ผ้าปูที่นอนเพื่อเก็บฝุ่นค่ะ เวลาที่คุณการ์นต์มาจะต้องใช้ผ้าปูที่นอนสีกรม พรหมสีเทา และที่นอนสีกรมเทาเท่านั้นค่ะ”

ความเอ่อมาเยือนเลยล่ะ สีของผ้าปูที่นอนมันดูควร หรือเป็นความเรื่องมากของเจ้าของห้องวะ อะไรจะต้องเจาะจงขนาดนั้น ห้องนอนของฉันแม่อยากใช้สีชมพูก็ใช้ อยากใช้แดงก็ใส่ ฉันก็นอนได้ตามปกตินะ

“จะไม่มีแม่บ้านให้เรียกใช้นะคะ ต้องการอะไรกดสองแปด คุณการ์นต์ไม่ให้มีแม่บ้านประจำที่ตึกค่ะ”

“อ่า..เอ่อ..” ยังไม่ทันจะพูดอะไรทั้งสี่คนก็เดินออกไป
จากเด็กส่งของกลายเป็นลูกดอกเตอร์ จากที่คิดไว้ดูเพี้ยนไป
หมด บ้านหลังอย่างกับวัง แม่บ้านเยอะอย่างกับพนักงาน
โรงงาน แถมยังคุณหนูเจ้าสำอาง เจ้าระเบียบ
หัวสมองฉันเริ่มต่อว่าต่อขานคนที่หลับอยู่